

26.	P	prošnji dan	Otoče	17.30	soseskina maša
27.	T	prošnji dan	Dobrava	17.30	soseskina maša
28.	S	prošnji dan	Kamna Gorica	17.30	soseskina maša
29.	Č	GOSPODOV VNEBOHOD	Dobrava	17.30	† Stanka Benedičiča
30.	P	oglejski mučenci	Kamna Gorica	17.30	† župnika Martina Kočevarja
31.	S	Obiskanje device Marije	K.Gorica Dobrava	13.00 17.00	poročna maša Jureta in Nike † Ovsenik Ivanko
1.	N	7.VELIKONOČNA NEDELJA VABLJENI!	Kamna Gorica Lesce	8.00 13.00	za božji blagoslov romanje šmarničarjev na Višarje
2.	P	Marcelin in Peter, mučenca	Otoče	17.30	†† Ivanko Špendov in starše Berčič
3.	T	ugandski mučenci	Kamna Gorica	17.30	v čast Sveti Trojici
4.	S	Frančišek Caracciolo, red.			maše v fari ne bo
5.	Č	Bonifacij, škof			maše v fari ne bo
6.	P	Norbert, škof prvi petek	Kamna Gorica	12.00 17.30	popoldne obhajam bolnike †† Marijo in Đurota Štefančič in družino Pogačnik
7.	S	Robert, opat VABLJENI!	Dobrava Radovljica	17.00 19.45	† Alojza Pogačnika predavanje upokoj. nadškofa dr. Stanislava Hočevarja
8.	N	BINKOŠTI	Kamna Gorica	8.00	za farane SKLEP VEROUKA
PRIPOROČAM SE ZA MAŠNE NAMENE.					
V nedeljo 1. junija se ob 13h iz Lesc odpravimo na Višarje. Vabim vse, ki te letos obiskovali šmarnice, tudi iz župnije Kamna Gorica, še posebej družine prvoobhajancev, da se nam pridružite. Na Višarjah bo ta dan ob 14.30, ko bomo ravno prispeli gor, v cerkvi srečanje pevskih zborov Italije in Koroške, ki jim bomo lahko prisluhnili, ali pa si ogledali lepo okolico cerkve. Ob predvidoma 16h bomo imeli tam sveto mašo.					

Izdala župnija Kamna Gorica. Odgovarja: Marko Avsenik, žup. upravitelj.
El. naslov: marko.avsenik@rkc.si Telefon: 041 614 964

ŽUPNIJSKI LIST

ŽUPNIJE KAMNA GORICA

Letnik 3. Št. 12. (od 25. 5. do 8. 6. 2025)

SKUPAJ V ČOLNU, 1

Simon Peter, Tomaž, ki se imenuje Dvojček, Natanael iz Kane Galilejske, Zabedejeva sinova in dva druga izmed njegovih učencev so bili skupaj. Simon Peter jim je rekel: »Ribe grem lovit.«! Rekli so mu: »Tudi mi gremo s teboj.« (Jn 21, 2-3)

49. Vse se je začelo ob Tiberijskem jezeru. Peter, Andrej, Jakob in Janez so zapustili čoln in mreže ter se odpravili za Jezusom. Po veliki noči je jezero spet postalo začetek poti. Ponoči je na obali prišlo do pogovora: »Ribe grem lovit.« »Tudi mi gremo s teboj«. Tudi sinodalna pot se je začela tako: slišali smo vabilo Petrovega naslednika in ga sprejeli; odpravili smo se z njim in za njim. Skupaj smo molili, premišljevali, se trudili in pogovarjali. Predvsem pa smo izkusili, da odnosi vzdržujejo življenjsko moč Cerkev in oživljajo njene strukture. Sinodalna Cerkev, ki je misijonska, mora obnoviti oboje.

Novi odnosi

50. Ves čas sinode in na vseh zemljepisnih širinah se je pojavljala zahteva po Cerkvi, ki bi bila polj sposobna krepiti odnose: z Gospodom, med moškimi in ženskami, v družinah, skupnostih, med vsemi kristjani, med družbenimi skupinami, med religijami, s stvarstvom. Mnogi so izrazili presenečenje nad tem, da so bili izzzvani, in veselje, da so v skupnosti lahko izrazili svoje mnenje. Prav tako ni manjkalo tistih, ki so delili trpljenje zaradi občutka izključenosti ali tudi obsojanja zaradi stanja njihovega zakona, istovetnosti in spolnosti. Želja po pristnejših in bolj pomenljivih odnosih ne izraža le želje po pripadnosti povezani skupini, ampak ustreza globokemu verskemu zavedanju: evangelijska kakovost odnosov v skupnosti je odločilna za pričevanje, ki ga je Božje ljudstvo poklicano dajati v zgodovini. »Po tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, če boste imeli ljubezen med seboj« (Jn 13,35) Odnosi, ki jih je obnovila milost, in gostoljubnost, ponujena najmanjšim v skladu z Jezusovim naukom, so najbolj zgovorno znamenje delovanja svetega Duha v skupnosti učencev. Da bi bili sinodalna Cerkev, je torej potrebno resnično spreobrnjenje odnosov. Iz evangelija se moramo ponovno naučiti, da skrb za odnose ni strategija ali orodje za večjo organizacijsko učinkovitost, ampak je način, kako se je Bog razodel v Jezusu in v Duhu. Ko naši odnosi, tudi v svoji krhkosti, izžarevajo Kristusovo milost, Očetovo ljubezen in občestvo Duha, takrat s svojim življenjem izpovedujemo vero v Boga, ki je Trojica.

51. Pot spreobrnjenja, ki je potrebna, lahko začrtamo, če gledamo na evangelije in se naučimo sprejeti Jezusove drže za svoje. Evangeliji nam Jezusa »predstavljajo kot tistega, ki nenehno posluša ljudi, ki prihajajo k njemu na poteh Svete dežele.«

Ne glede na to, ali je šlo za moške ali ženske, Jude ali pogane, učitelje postave ali mitničarje, pravičnike ali grešnike, berače, slepe, gobavce ali bolnike, ni Jezus nikogar odslovil, ne da bi se ustavil in mu prisluhnil ter se začel pogovarjati z njim. Očetovo obličje je razkril tako, da je vsakemu človeku prišel naproti v njegovi zgodovini in svobodi. Iz poslušanja potreb in vere ljudi, ki jih je srečal, so izhajale besede in kretnje, ki so prenovile njihova življenja in odprle pot ozdravljenim odnosom. Jezus je Mesija, ki »gluhim daje, da slišijo in nemim, da govorijo« (Mr 7,37). Od nas, svojih učencev, zahteva, da ravnamo enako. Z milostjo Svetega Duha nam daje moč, da svoje srce oblikujemo po njegovem. Le »srce omogoča vsako pristno vez, kajti odnos, ki ni zgrajen s srcem, ne more premagati razdrobljenosti individualizma. Ko prisluhnemo svojim bratom in sestrām, smo soudeleženi v drži, s kater Bog v Jezusu Kristusu prihaja naproti vsakemu od njih.

52. Potreba po spreobrnjenju v odnosih nedvomno zadeva odnose med moškimi in ženskami. Dinamičnost odnosov je vpisana v našo ustvarjenost. Spolna razlika je osnova človeške odnosnosti. »Bog je ustvaril človeka po svoji podobi; po Božji podobi ga je ustvaril, moža in ženo ju je ustvaril« (1 Mz 1,27). V Božjem načrtu ta izvorna razlika ne pomeni neenakosti med moškim in žensko. V novem stvarjenju je ponovno razložena v luči dostojanstva krsta: »Kajti vsi, ki ste bili krščeni v Kristusa, ste oblekli Kristusa. Ni ne Juda ne Grka, ni ne sužnja ne svobodnjaka, ni ne moškega ne ženske: kajti vsi ste eden v Jezusu Kristusu« (Gal 3,27-28). Kot kristjani smo poklicani, da to različnost, ki je Božji dar in vir življenja, sprejmemo in spoštujemo na različne načine in v različnih kontekstih, v katerih se izraža. Ko skušamo živeti v odnosih, ki spoštujejo enako dostojanstvo in vzajemnost med moškimi in ženskami, pričujemo o evangeliju. Med sinodalnim procesom so se ponavljali izrazi bolečine in trpljenja žensk iz vseh pokrajin in celin, tako laikinj kot posvečenih oseb, ki razkrivajo, kako pogosto nam opisano ne uspeva.

V pluralnih okoljih

53. Klic k prenovi odnosov v Gospodu Jezusu odmeva v številnih okoljih, v katerih živijo njegovi učenci in opravljajo poslanstvo Cerkve. Vsak od njih vsebuje svojevrstno bogastvo, ki ga je treba upoštevati in je povezano z pluralizmom kultur. Vendar pa vsi, čeprav na različne načine, nosijo znamenja izkrivljene logike odnosov, ki je včasih v nasprotju z logiko evangelija. V zgodovini se je zaprtost v odnosih strnila v resnične strukture greha, ki vplivajo na način razmišljanja in delovanja ljudi. Ustvarjajo predvsem blokade in strahove, s katerimi se moramo soočiti in skozi katere moramo iti, da bi stopili na pot spreobrnjenja odnosov.

54. V tej dinamiki je zakoreninjeno zlo, ki pesti naš svet, začeni z vojnami in oboroženimi spopadi ter utvaro, da je pravičen mir mogoče doseči z orožjem. Prav tako je smrtonosno prepričanje, da je mogoče vse stvarstvo, celo ljudi, po mili volji izkoriščati za dobiček. Posledica tega so številne in različne ovire, ki ločujejo ljudi celo v krščanskih skupnostih in omejujejo njihove možnosti v primerjavi z drugimi: neenakost med moškimi in ženskami, rasizem, kastna delitev, diskriminacija ljudi s posebnimi potrebami, kršenje pravic vseh vrst manjšin, nepripravljenost sprejeti migrante. Celo odnos do zemlje, naše sestre in

matere, kaže znake preloma, ki ogroža življenja nešteti skupnosti, zlasti v najbolj osiromašenih regijah, če ne celo celotnih narodov in morda celotnega človeštva. Najbolj radikalna in dramatična je zaprtost do samega človeškega življenja, kar vodi v zavračanje otrok že v materinem telesu, in ostarelih.

55. Mnogo zla, ki pesti naš svet, je tudi v Cerkvi. Kriza zlorab je v svojih raznolikih in tragičnih pojavnih oblikah žrtvam in preživelim ter njihovim skupnostim prinesla nepopisno in pogosto dolgotrajno trpljenje. Cerkev mora s posebno pozornostjo in občutljivostjo prisluhniti glasu žrtev in preživelih spolnih, duhovnih, gospodarskih, institucionalnih zlorab in zlorab oblasti ter zlorab vesti s strani duhovnikov ali oseb v cerkvenih službah. Poslušanje je temeljni element na poti k ozdravitvi, kesanju, pravičnosti in spravi. V dobi, ki doživlja globalno krizo zaupanja in spodbuja ljudi, da živijo v nezaupanju in sumničenju, mora Cerkev priznati svoje pomanjkljivosti, ponižno prositi za odpuščanje, skrbeti za žrtve, zagotoviti preventivna orodja in si prizadevati za ponovno vzpostavitev medsebojnega zaupanja v Gospodu.

56. Poslušanje tistih, ki trpijo zaradi izključenosti in odrinjenosti, krepi zavest Cerkve, da je del njenega poslanstva prevzeti breme teh ranjenih odnosov, da bi jih Gospod, Živi, ozdravil. Le tako je lahko »nekak zakrament, to je znamenje in orodje za notranjo zvezo z Bogom ter za edinstvo vsega človeškega rodu« (**dogmatična konstitucija II. vat. Koncila Lumen Gentium**). Hkrati nam odprtost do sveta omogoča, da odkrijemo, da je Duh v vsakem kotičku planeta, v vsaki kulturi in v vsaki človeški skupini zasejal semena evangelija. Ta obrodijo sadove v sposobnosti živeti zdrave odnose, gojiti medsebojno zaupanje in odpuščanje, premagati strah pred različnostjo in obuditi v življenje gostoljubno

skupnosti, spodbujati gospodarstvo, ki bo pozorno do ljudi in planeta, spraviti se po konfliktu. Zgodovina nam je zapustila številne spore, ki so nastali tudi v imenu verske pripadnosti in so spodkopavali verodostojnost samih religij. Vir trpljenja je škandal razdora med krščanskimi skupnostmi, sovraštvo med brati in sestrām, ki so prejeli isti krst. Upanje prinaša obnovljena izkušnja ekumenskega zagona, ki spremlja sinodalno pot in je eno od znamenj spreobrnjenja odnosov.